

ה ס נ ו נ י ת

בחנונתנו גר זה כמה שנים זוג סנוניות.
בעונת הדגירה מטילה הנקבה ביצים ויצאו
לאויר העולם אפרוחים קטנים ורכים. כו יהיה
שנה שנה. לפני חמשה שבועות נתבקעו הביצים
וחמשה אפרוחים זכים יצאו, והבית מלא צויץ.
אני הייתי עומדת לעתים קרובות ומתבוננת
כיצד מאכילה האם את אפרוחיה. היא עפה
וכעבור רגעים אחדים חוזרת ובפיה תולעת
זעירה או זבוב. היא ניגשת אל האפרוחים,
כולם פוערים את פיותיהם והיא שמה את החרק
לפי הראשון שבשורה ושוב עפה וחוזרת
ונותנת לשני וכן הלאה. כאשר מלאו לאפרו-
חים שבועיים החלה ללמדם לעוף. היא לקחה
את הגדול שבאפרוחים והרכיבתהו על כנפיה
ועפה אתו קצת בחדר. לבסוף היא מניחה
אותו בקן. הוא מנסה לעוף ופתאום נפל. היא
נבהלה, נוצותיה סמרו, ירדה ועלתה, ולא נתנה
לגשת אליו. רציתי לקחתו ולשימו בקן אבל
לא יכלתי לגשת. יצאו מהחדר ועזבונה.
הצצנו בחור המנעול והנה היא ירדה, ירדה
על הרצפה והוא עלה על גבה, היא התרוממה

בזהירות ותחזירו לקן. כך למדה אותם
ולאט לאט למדו לעוף. בבוקר אחד כשישבתי
לאכול נכנס אחי ואמר לי שאבוא לראות
דבר-מה. הלכתי, והנה על אחד מענפי עץ
התות שבגנתנו יושבות חמש סנוניות. מאז
חדלה אמם להאכילם, והם היו יוצאים בבוקר
לבקש מזון. בימים הראשונים חזרו לישון
בקן, אבל לבסוף עזבוהו והלכו כל אחד לנפשו
ונשארם ההורים לבדם בקנם.

תלמידת ביה"ס העממי, עליזה עטיה
כפר-תבור, יום ד' י"ט באייר תש"ב